

vendt op i Øjnene, mens han trykkede hendes Haand til sin Mund.

»Nu er jeg din Page, Dronning Jytte! Befal over mig! Naar du siger: »Gaa!« — saa forsvinder jeg i Luften som en Sky. Og naar du siger: »Kom!« — saa er jeg i samme Øjeblik hos dig som din ydmyge Kammerslave og forelskede Hofnar!«

Hun bøjede sig over ham, og strøg ham over Haaret.

»Saa er du nu lykkelig?«

»Uendelig! Usigelig! . . . Og du?«

»Jo«, sagde hun, og deres Munde søgte hinanden til et af disse lange, dybe Kys, hvis dystert-søde Hemmeligheder nu ogsaa Jytte kendte. —

En halv Time senere kom en Mand cyklende gennem den stille Gade og standsede ved Huset. Ved Hjælp af en Lommelygte undersøgte han den lange Række Klokkeknapper ved Siden af Døren, og da han havde fundet den, der hørte til de nygiftes Lejlighed paa tredje Sal, trykkede han til.

Først da han havde ringet flere Gange, saaes der Lys i Stuerne deroppe.

Karsten From, indhyllet i sin kinesiske Silkeslobrok, aabnede et Vindu og bøjede sig ud.

»Hvad er der paafærde? Hvem er det?«

»Er det Hr. From?«

»Ja.«